

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 015658 16 Увп
Бања Лука, 07.09.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, предсједника вијећа, Душка Бојовића и Страхиње Ћурковића, чланова вијећа, уз судјеловање Здравке Чучак као записничара, у управном спору по тужби Града П., заступаног по Градоначелнику М.П. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број 15.03-360-307/14 од 13.11.2014. године Министарства (у даљем тексту: тужени), у предмету легализације бесправно изграђеног објекта, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 015658 14 У од 23.10.2015. године, у нејавној сједници одржаној дана 07.09.2018. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена као неоснована тужба поднесена против оспореног акта којим је, у тачки 1. диспозитива поништено у цијелости рјешење Одјељења за просторно уређење Града П. број погрешно у оспореном акту наведено ... умјесто ..., од 04.10.2014. године, а у тачки 2. диспозитива утврђено да се сматра легално изграђеним призмени пословни објекат у насељу О. у П., димензија (29,30 x 9,90) + (5,70 x 5,20) + (2,26 x 2,929) + (2,30 x 2,65) метара, бруто површине 332,39 m², нето површине 307,33 m², изграђен на земљишту означеном као к.ч. број ... и дијелу к.ч. број ... к.о. О. (нови премјер). Поништеним првостепеним рјешењем је одбијен захтјев Т.Ф. д.о.о. Т. од 22.07.2014. године за издавање управног акта којим се потврђује легалност тог објекта.

Одбијање тужбе је образложено тиме да је тужени у проведеном поновном поступку, прибавио довољно доказа да је предметни објекат изграђен прије 1980. године, чиме су испуњени услови да се објекат сматра легално изграђеним, у смислу члана 151. став 4. Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник Републике Српске“ број 40/13), на шта не може утицати чињеница да се објекат једним (малим) дијелом налази на јавној површини означеној као к.ч. број ... к.о. О., добро у општој употреби - путеви, јер је објекат задржан у истим габаритима у којима је био прије 1980. године, што произилази из прибављеног налаза и мишљења вјештака грађевинско-архитектонске струке према којем је, на основу скице лица мјеста и приложених фотографија, закључено да објекат, који се састоји фактички од два објекта (продавнице, која једним мањим дијелом захвата к.ч. ..., и надстрешнице изграђене на к.ч. ...), представља једну цјелину, тако да и није мијењао габарите, како је то и утврђено у поступку доношења оспореног акта, сходно чему је тужени правилно одлучио оспореним актом, поништивши у тачки 1. диспозитива, првостепено рјешење којим је одбијен захтјев Т.Ф. д.о.о. Т. за легализацију тог објекта, а у тачки 2. диспозитива утврђујући да се објекат сматра легално изграђеним. У погледу неприхватања приговора туженог и Т.Ф. д.о.о. Т.

као заинтересованог лица у овој управној ствари, за одбацивање тужбе у смислу члана 22. тачка 1. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11- у даљем тексту: ЗУС) као поднесене од стране неовлашћеног лица, због тога што тужилац није носилац права и обавеза о којима се рјешавало у управном поступку, суд је дао образложење да тужилац има активну легитимацију за подношење тужбе, а ради заштите свог интереса, у контексту чињенице пријашњег статуса земљишта, које је било у друштвеној својини а сада је један (мањи) дио тог земљишта уписан у посједовном листу као опште добро-јавни пут.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија њену законитост, износећи хронологију поступања у управном поступку у којем је донесен оспорени акт, а да је првостепени орган раније исто донио рјешење којим је одбијен захтјев за легализацију предметног објекта, које рјешење је тужени поништио, те у поновном поступку поново првостепени орган одбио захтјев за легализацију објекта, а што је тужени поништио оспореним актом утврђујући да је објекат легално изграђен. Износи разлоге образложења оспореног акта, наводећи да је из прибављених доказа евидентно да се објекат састоји од више објеката (продавница и надстрешница), а дио објекта је изграђен на јавној површини означеној као к.ч. број ... к.о. О., добро у општој употреби - путеви, а није видљиво у каквим габаритима је објекат постојао прије краја 1980. године, јер достављени докази у Програмској апликацији АСАД (у погледу површине објекта) су очигледно новијег датума, а од надлежног органа, Републичке управе за геодетске и имовинско правне послове је прибављен доказ из којег је видљиво да предметни објекти никада нису уцртани на планове нити уписани у посједовне листове, тако да тај орган нема никаквих података о њиховом настанку односно изградњи, а прво аерофотограметријско снимање за подручје О. је извршено 1962. године, када објекат није био изграђен, а тужени је заинтересованом лицу у овој управној ствари, упутио позив да достави налаз и мишљење вјештака грађевинске струке који садржи идентификацију објекта на предметном земљишту са јасно означеним димензијама, као и обрачуном површина за објекат чврсте градње, па након достављања налаза вјештака грађевинско –архитектонске струке од 07.11.2014. године тужени је мериторно ријешио захтјев за легализацију тог објекта, проглашавајући га у смислу одредбе члана 151. став 4. Закона о уређењу простора и грађењу, легално изграђеним. Код чињенице да је прво аерофотограметријско снимање за то подручје извршено 1962. године, те чињенице да је дио објекта изграђен на добру у општој употреби, предлаже да се захтјев уважи и побијана пресуда преиначи или укине и предмет врати нижестепеном суду на поновни поступак.

У одговору на захтјев, тужени остаје код разлога оспореног акта и предлаже да се захтјев одбије.

Заинтересовано лице у овом управном спору, Т.Ф. а.д. из Т. (као правни сљедник подносиоца захтјева за легализацију објекта), по пуномоћнику из управног спора, адвокату Г.Б. из Б.Л., у одговору на предметни захтјев наводи да је побијана пресуда правилна, јер је након опструкције тужиоца за легализацију предметног објекта тужени мериторно ријешио управну ствар, доносећи законит оспорени акт. Истиче да тужилац у захтјеву наводи историјат предмета, без изношења нових чињеница и аргумената, занемарујући утврђење из управног поступка, то јест да није релевантно да ли је објекат постојао 1962. године када је било аерофотограметријско снимање за подручје О., будући да је релевантно да ли је објекат постојао прије 1980. године, која одлучна чињеница је поуздано утврђена у поступку, јер је Архив Р.С. доставио податке регистарског суда

према којима је спорни објекат евидентиран још 25.10.1972. године (Продавница О., те Продавница и магацин откупа и промет грађевинског материјала О.), што значи да је објекат постојао осам година раније, у односу на вријеме од значаја за легализацију, па приговор тужиоца да објекат није био у истим габаритима прије 1980. године и да не представља једну цјелину, отклоњен је налазом и мишљењем (са фатодокументацијом) вјештака грађевинско-архитектонске струке, како је то све правилно образложено у побијаној пресуди. Предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор тужене а и поменутог заинтересованог лица, побијану пресуду, оспорени акт и цјелокупне списе предметне управне ствари, на основу одредбе 39. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11- у даљем тексту: ЗУС), одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из списка предмета произлази да је рјешењем туженог број 15.03-360-227/14 од 29.08.2014. године, у поступку рјешавања по жалби заинтересованог лица, поништено рјешење Одјељења за просторно уређење града П. од 05.08.2014. године којим је одбијен захтјев заинтересованог лица за легализацију предметног објекта, па је предмет враћен на поновни поступак, уз образложење да је одлучна чињеница за утврђивање легалности објекта за који инвеститор не посједује грађевинску и употребну дозволу, да је објекат изграђен прије 1980. године у својим габаритима, о чему првостепени орган није проводио посебан испитни поступак како би утврдио ту чињеницу. При томе је констатовано да су приложени докази, конкретно да је из Архива Р.С. прибављена овјерена копија регистра Окружног привредног суда у Б.Л., из које је видљиво да су Продавница О. и Продавница и магацин откупа и промет грађевинског материјала О. у О., евидентирани 1972. године, те да се Потврдом 33 А. од 22.07.1998. године потврђује да је објекат: чврста зграда односно Продавница мјешовите робе О. у О., тада био власништво те 33 и да се водио као основно средство под редним бројем 64 од 30.04.1973. године, а да из доказа о постојању тог објекта који је доставила наведена 33, под бројем 46 од 19.08.2014. године, произилази да је наведен садржај објекта тако да га чине продавница мјешовите робе и ограђено стовариште са надстрешницом, а објекти су купљени од Б.С.према купопродајном уговору, при чему је и наведено да та 33 посједује Записник, обрачун и окончану ситуацију извршених радова на саннацији продавнице и надстрешнице од 30.03.1973. године, изграђеним на земљишту означеном као к.ч. ... новог премјера и к.ч. број ... старог премјера, а такође да посједује и рјешење Општинског суда у П. број 1354/78 од 25.12.1978. године по којем се на тим непокретностима може укњижити ППРО А. ООУР П. Б.Л. (при чему је и приказана површина тих објеката према садшњем стању, како је то наведено у Програмској апликацији АСАД), а поред тога да је Одлуком АИК РО А. Б.Л. ООУР П. Б.Л. број 1954/78 од 04.09.1978. године о куповини земљишта на којој се налазе објекти тог предузећа, које земљиште је обиљежено као к.ч. број ..., у вези са којом одлуком је закључен купопродајни уговор под бројем ОВ-1828/78 од 04.09.1978. године између тог предузећа и Б.С., по основу којег уговора је Општински суд у П. рјешењем број ДН-1354/78 од 25.12.1998. године дозволио да се на том земљишту уписаном у з.к. улошку број ... К.О. О. укњижи друштвена својина са носиоцем права располагања у корист тог предузећа, чиме се потврђује постојање објекта прије 1980. године.

У проведеном поновном поступку првостепени орган је својим рјешењем број 06-360-28/14 од 04.10.2014. године исто одбио поднесени захтјев за легализацију предметног објекта, уз констатацију да је из доказа прибављених у поступку евидентно

да се предметни објекат састоји из више објеката, тако да је дио објекта изграђен на јавној површини означеној као к.ч. број ... к.о. О., добро у општој употреби - путеви, али да није видљиво у каквим габаритима је објекат постојао прије краја 1980. године, јер су достављени докази у Програмској апликацији АСАД очигледно новијег датума, имајући у виду да је прво аерофотограметријско снимање за насеље О. извршено 1962. године којом приликом није евидентирано постојање предметног објекта, а Управа, Подручна јендица П. је доставила доказ из којег је видљиво да предметни објекти никада нису уцртани на планове нити уписани у посједовне листове, тако да тај орган нема никаквих података о њиховом настанку односно изградњи.

Међутим, по жалби заинтересованог лица, оспореним актом је у тачки 1. диспозитива, то првостепено рјешење поништено, а у тачки 2. диспозитива утврђено да се сматра легално израђеним предметни објекат. У образложењу оспореног акта је наведено да, како је већи дио објекта изграђен на земљишту означеном као к.ч. број ... који је у власништву заинтересованог лица, то што је мањим дијелом изграђен на јавној површини означеној као к.ч. број ... к.о. О., добро у општој употреби – путеви, не може бити сметња за потврђивање да се објекат сматра легално изграђеним, под условом да је задржан у истим габаритима у којима је био прије 1980. године, што првостепени орган није утврдио, па код неспорне чињенице да је објекат постојао прије 1980. године, а имајући у виду да је у међувремену заинтересовано лице по налогу туженог доставило налаз вјештака грађевинско-архитектонске струке од 07.11.2014. године из којег произилази да је на предметној локацији изграђен приземни пословни објекат, те да из описа и фотографије тог објекта садржаног у налазу вјештака произилази да објекат представља једну цјелину, је закључено да предметни објекат није мијењао габарите, сходно чему се сматра легално изграђеним по сили закона, у складу са чланом 151. став 4. Закона о уређењу простора и грађењу. Такво чињенично утврђење и правни закључак туженог из оспореног акта, прихватио је нижестепени суд у побијаној пресуди, дајући за то разлоге, већ наведене у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна.

Наиме, одредбом члана 151. став 4. Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник РС“ број 40/13), је прописано да објекти изграђени прије првог аерофотограметријског снимања извршеног за подручје јединице локалне самоуправе до краја 1980. године, сматрају се легално изграђеним.

У том смислу је тужени, по захтјеву заинтересованог лица из овог управног спора, дао тумачење те одредбе које се и налази у спису предмета, да се у таквим ситуацијама у поступку утврђивања легалности објекта, чињеница да је објекат у тим габаритима постојао прије 1980. године може доказивати и другим доказним средствима, као што је копија катастарског плана, исправа органа да је објекат вођен у његовим евиденцима и слично, сходно којем тумачењу су касније и извршене измјене и допуне те одредбе, Законом о измјенама и допунама Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник РС“ број 106/15) тако да је у члану 9. став 2. тог закона, прописано да се наведена одредба мијења и гласи, да објекти изграђени до краја 1980. године сматрају се легално изграђеним, о чему надлежни орган доноси рјешење којим се утврђује легалност објекта, а на основу неког од сљедећих доказа: а) аерофотограметријског снимка, ако је извршено за подручне јединице локалне самоуправе до краја 1980. године; б) евиденција надлежних органа, уколико је објекат евидентиран; в) купопродајног уговора закљученог

из тог периода; г) уговора о грађењу закљученог из тог периода и д) других доказа на основу којих се може утврдити да је објекат изграђен до краја 1980. године.

Све наведено, упућује на закључак да је у конкретној правној ствари одлучна чињеница да ли је објекат изграђен прије 1980. године, па тако да је без утицаја то што је прво аерофотограметријско снимање за насеље О.извршено 1962. године, када предметни објекат није био изграђен, јер насупротив томе, из других поменутих достављених доказа произилази да је предметни објекат постојао прије 1980. године, што се потврђује овјереном копијом Регистра Окружног привредног суда у Бањалуци (регистарски број 148, свеска 1. Б) у којој је 1972. године уписана Продавница мјешовите робе О. и Продавница и магацин откупа и промет грађевинског материјала О. у О., а такође и из Потврде ЗЗ А. Б.Л. под бројем 260/98 од 22.07.1998. године у којој је наведено да је постојао објекат Продавнице мјешовите робе О. власништво те ЗЗ и да се води као основно средство под редним бројем 64 од 30.04.1973. године, што такође произилази из доказа под бројем 46 од 19.08.2014. године којим та ЗЗ потврђује изграђеност објекта на к.ч. број ... уписаној у п.л. број ..., односно з.к. улошка број ... на к.ч. број ... К.О. О., при чему је и наведено да та ЗЗ посједује Записник, обрачун и окончану ситуацију извршених радова на санацији продавнице и надстрешнице од 30.03.1973. године, што и значи да је предметни објекат, који је састављен од два објекта (продавнице и надстрешнице) и био изграђен тог датума, што се потврђује и осталим доказима у спису предмета.

Како је на основу прибављеног налаза вјештака грађевинско-архитектонске струке, урађеног према скици објеката и фотографијама на којима су приказан пословни објекат продавница и пословни објекат надстрешница, непосредно један уз други са размаком од свега неколико метара, оба изграђени као приземни, утврђено да ти објекти представљају једну цјелину, јер то и произилази из скице објеката и фотографија, тужени је закључио да објекат није мијењао габарите, па је на основу тако утврђеног чињеничног стања, одлучио као у оспореном акту, поништивши првостепено рјешење и утврдивши да је предметни објекат легално изграђен, дајући за то ваљане разлоге, који су прихваћени побијаном прсудом одбијањем тужбе, сходно чему је у конкретном случају материјално право правилно примијењено, то јесте члан 151. став 4. Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник Републике Српске број 40/13), који је (без каснијих измјена и допуна) важио у вријеме доношења оспореног акта.

Тиме што је тужени оспореним актом поништио првостепено рјешење и мериторно ријешио управну ствар, такође нису учињене повреде правила поступка, јер је такво овлашћење туженог као другостепеног органа, који одлучује по жалби на првостепено рјешење, предвиђено одредбом члана 227. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 13/02, 87/97 и 50/10), према којој одредби, када другостепени орган утврди су у првостепеном поступку чињенице непотпуно или погрешно утврђене, он ће сам употпунити поступак и отклонити недостатке првостепеног поступка, па ако нађе да се на подлози чињеница утврђених у употпуњеном поступку ствар може ријешити другачије него што је ријешено првостепеним рјешењем, он ће својим рјешењем поништити првостепено рјешење и сам ријешити ствар, у ком смислу је тужени правилно поступио у оспореном акту, који је оснажен побијаном прсудом

Такође је нижестепени суд дао ваљано образложење у погледу активне легитимације тужиоца за поступање у предметној управној ствари, код чињенице да је

предметно земљиште било уписано као друштвена својина, те да је једним (мањим) дијелом сада у посједовном листу уписано као добро у општој употреби – јавни пут, која чињеница и не може утицати на правилност одлуке у овој управној ствари, а сходно чему суд није одбацио тужбу, што су предлагали тужени и поменуто заинтересовано лице.

Према томе, правилност побијане пресуде се не може довести у сумњу наводима захтјева, имајући у виду да се, у смислу члана 35. став 2. ЗУС-а, захтјев за ванредно преиспитивање пресуде може поднијети само због повреде закона, другог прописа, општег акта или због повреде прописа о поступку која је могла бити од утицаја на рјешење ствари, што значи да се и не може поднијети због неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, како је то тужилац учинио предметним захтјевом.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди нису остварени разлози предвиђени одредбом члана 35. став 2. ЗУС-а, па се захтјев тужиоца за њено ванредно преиспитивање, на основу одредбе члана 40. став 1. и 2. тог закона, одбија као неоснован.

Записничар
Здравка Чучак

Предсједник вијећа
Весна Антонић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић